

Arrest

**nr. 67 134 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ROELANTS, die loco advocaat F. LEBACQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 augustus 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 26 mei 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Allereerst komt betrokkene niet in aanmerking voor het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 aangezien zij noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden.

Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou zij eventueel in aanmerking kunnen komen voor 2.8.B van de vernietigde instructies d.d 19.07.2009. Om hiervoor in aanmerking te komen diende betrokkene echter een arbeidscontract voor te leggen in het kader van de vernietigde instructies van 19.07.2009, dus een arbeidscontract opgesteld tussen 15.09.2009 en 15.12.2009. Betrokkene deed dit niet. Bijgevolg voldoet zij niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.B van de instructie van 19.07.2009.

Verder legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, zich uitermate inspant om zich in de Belgische samenleving te integreren, Nederlands leerde, werkbereid is en zicht op werk zou hebben, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de verwijzing naar art.8 EVRM dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde.

Er dient vastgesteld te worden dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zou behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

Wat de verwijzing naar art. 8 van het EVRM betreft en de argumenten dat zij zou inwonen bij haar jongere broer, de heer Z H. (...), die over de Belgische nationaliteit zou beschikken en dat ook haar jongere zus, mevrouw Z. F. (...), de Belgische nationaliteit zou hebben en in België zou wonen, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Voorts beweert de advocaat dat het totaal onredelijk zou zijn dat betrokkene na jaren gedogen verblijf in België zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene heeft echter op 23.12.2008 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Bijgevolg kan de bewering van betrokkene dat zij haar tewerkstellingsmogelijkheid zou verliezen met alle financiële gevolgen van dien tevens niet als grond voor regularisatie aanvaard worden aangezien zijzelf gevolg had moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is bijgevolg zelf verantwoordelijk voor haar gevorderde status van integratie.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en haar verblijf in

België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als het eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) 8.1.1

Artikel 9 bis § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Verzoekster erkent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de gegrondheid van een regularisatieaanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakte reeds in eerdere arresten (o.a. RvV 25 maart 2011, nr. 58 555 en RvV 15 april 2011, nr. 59783) ook duidelijk dat er geen bezwaar bestaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich binnen zijn discretionaire bevoegdheid laat leiden door de invulling die hij aan deze discretionaire bevoegdheid heeft gegeven in de vorm van de instructies dd. 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Dat deze instructies door de Raad van State vernietigd werd op 11 december 2009 vormt hiertegen geen bezwaar.

In de bestreden beslissing van verweerster wordt dan ook uitgebreid verwezen naar de voorwaarden vermeld in artikel 2.8.A en 2.8.B van deze instructies om te concluderen dat verzoekster zich "niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009" aangezien verzoekster "noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. "

De elementen die in het verzoekschrift van verzoekster werden opgesomd om te wijzen op haar duurzame lokale verankering en op haar integratie worden in de bestreden beslissing van tafel geveegd met volgend argument:

"Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Volledigheidshalve voegt verweerster er in de bestreden beslissing ook aan toe dat verzoekster qua verblijfsduur eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor 2.8.B van de vernietigde instructies dd. 19.07.2009 maar dat verzoekster in het kader van deze vernietigde instructies hiervoor een arbeidscontract diende voor te leggen, opgesteld tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 en dat verzoekster dit niet deed.

Verweerster verliest hierbij echter volledig uit het oog dat verzoekster in haar verzoekschrift tot regularisatie conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op geen enkel moment verwijst naar artikel 2.8A of 2.8B van de instructies dd. 19/07/2009.

Meer nog, verzoekster stuurde haar verzoekschrift tot regularisatie op 13 augustus 2009 per aangetekende post op. En dus niet tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 zoals uitdrukkelijk in de instructies dd. 19/07/2009 is voorzien voor categorie 2.8.A en 2.8.B. Het Vademecum stelt uitdrukkelijk "dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen".

Het staat bijgevolg vast dat verweerster door haar beslissing te motiveren aan de hand van de cumulatieve voorwaarden gesteld in categorie 2.8.A en 2.8.B een inbreuk begaat op de materiële motiveringsplicht aangezien verweerster bij de beoordeling is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens en bijgevolg geen correcte beoordeling heeft kunnen maken.

8.1.2

Ook elders in de bestreden beslissing begaat verweerster een inbreuk op de materiële motiveringsplicht, meer bepaald daar waar verweerster zonder meer stelt dat verzoekster niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Bij het verzoekschrift dat mtr. B. V.(...) namens verzoekster indiende op 4 juni 2008 voegde mtr. V. (...) als stuk 3 bij: "identiteitskaarten + verklaringen cliënt' broer en zus .

Naar deze stukken wordt ook verwezen in het verzoekschrift van verzoekster dat in de bestreden beslissing door verweerster ongegrond wordt verklaard.

Bovendien wordt in het verzoekschrift toegestuurd per aangetekend schrijven op 13/08/2009 ook een stuk gevoegd dat een verklaring inhoudt van mevrouw T. K. (...), de schoonzus van A. Z. (...), gehuwd met de broer van verzoekster.

Volledigheidshalve maakt voegt verzoekster aan huidig beroep opnieuw een kopie toe van deze stukken in stuk 3 en 4."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn

kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden,

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1 - 1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan. Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies "De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is.

Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 waarin welbepaalde regularisatiecriteria worden omschreven, weer een grotere appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij in de beslissing niet motiveert waarom geen gebruik gemaakt wordt van deze grotere appreciatiebevoegdheid maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie. Verzoekster stelt tevens dat hij bewijzen voorlegde van zijn duurzame verankering. Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf: De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoekster onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde

instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoekster toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd' is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 50263 van 27 oktober 2010)

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekster in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoeksters aanvraag ongegrond was.

Verzoeksters beschouwing als zou de bestreden beslissing geen rekening houden met de aanwezigheid van familieleden in België, klopt niet.

Verzoekster beroept zich in de aanvraag op artikel 8 EVRM, dat betrekking heeft op de bescherming van "het gezinsleven". Het begrip 'gezinsleven' In het voormeld artikel 8, lid t van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zic dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het SVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EFIAM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHAR 228, 29). De vreemdeling dient in haar haanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze lot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf In België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoekster toont niet aan dat zij met haar broer of zus een hecht gezin vormt.

Verzoekster toont niet aan dat zij met haar broer of zus een hecht gezin vormt. "Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr .151.290; R.v.S. 15februari 2005, nr. 140.615). "(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008) Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld bewijst verzoekster niet de verwantschap met andere familieleden in België. De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. De gemachtigde heeft in casu de door verzoekster ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekster een machtiging tot verblijf toe te kennen. Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Waar verzoekster verder voorhoudt dat zij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft. Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekster een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). Verzoeksters enig middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (cfr. RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

2.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6 Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderheden-centrum.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 mocht toepassen op verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging die dateert van 14 augustus 2009, waarbij verzoeksters raadsman op 22 juni 2010, 19 november 2010 en 25 februari 2011 aandrang op een spoedige beslissing.

2.8. In het administratief dossier bevindt zich de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging van 14 augustus 2009. Hieruit blijkt dat verzoekster wees op de aanwezigheid van familieleden in België en de toepassing van artikel 8 EVRM, de aandacht vestigde op de inspanningen die ze levert om zich te integreren in de Belgische samenleving en op het feit dat ze werkwilleg is. Vervolgens wijst verzoekster in het vet en onderlijnd op het volgende: *“Mijn cliënte wil verwijzen naar het nieuwe criterium tot regularisatie welke door de Minister voor Migratie-en asielbeleid vorige maand werd bekendgemaakt (“duurzame lokale verankering in België”) en waaraan zij voldoet.”* Verzoekster ondersteunde haar aanvraag met diverse stukken.

2.9. Criterium 2.8. van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt,

hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

2.10. In fine stelt de instructie van 19 juli 2009 nog het volgende: *“De vreemdelingen die aan bovenstaande voorwaarden beantwoorden, en die reeds een aanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 of het huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeven geen nieuwe aanvraag in te dienen. Zij hebben evenwel de mogelijkheid om hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009.”*

2.11. Aangezien verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag uitdrukkelijk verwees naar het *“nieuwe criterium tot regularisatie welke door de Minister voor Migratie-en asielbeleid vorige maand werd bekendgemaakt (‘duurzame lokale verankering in België’)”* dat enkel kan slaan op de instructie van 19 juli 2009 die een criterium duurzame lokale verankering voorziet en gelet op het feit dat de instructie stelt dat vreemdelingen wier aanvraag om verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog steeds hangende is, geen nieuwe aanvraag hoeven in te dienen, acht de Raad het geen schending van de materiële motiveringsplicht indien de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 en aftoetst of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van criterium 2.8.A en 2.8.B. van deze instructie dat betrekking heeft op de duurzame lokale verankering.

2.12. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid wanneer zij overgaat tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid die verwerende partij heeft bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.13. Door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009 heeft verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar gemaakt door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.”*

Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

2.14. Het gegeven dat de bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 laat dan ook op zich niet toe te besluiten dat het bestuur artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.15. De bestreden beslissing stelt: *“Wat de verwijzing naar art. 8 van het EVRM betreft en de argumenten dat zij zou inwonen bij haar jongere broer, de heer Z H. (...), die over de Belgische nationaliteit zou beschikken en dat ook haar jongere zus, mevrouw Z. F. (...), de Belgische nationaliteit zou hebben en in België zou wonen, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoont dat er nog andere familieleden*

van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

2.16. Daargelaten de vraag of verzoekster met het verstrekken van "*identiteitskaarten+verklaringen cliënt' broer en zus*" voldoende de aanwezigheid van de voorgehouden familieleden in België aantoont daar waar de bewijslast volledig bij de aanvraagster van een verblijfsmachtiging ligt, dient de Raad op te merken dat verzoekster niets inbrengt tegen de bestreden beslissing waar deze daarenboven in dit verband stelt: "*Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*" Derhalve kan verzoekster met haar betoog de betrokken passage van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.17. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) 8.2.1

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.St. 14 februari 2006 nr. 154.954.)

Verweerster is kennelijk op een erg onzorgvuldige wijze te werk gegaan door het verzoek van verzoekster ongegrond te verklaren hiervoor verwijzend naar de voorwaarden gesteld in criterium 2.8.A en 2.8.B van de instructies dd. 19/07/2009, criteria waar verzoekster zelf helemaal niet naar verwezen heeft, zonder voorts een zorgvuldig en concreet onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekster en de door haar aangehaalde motieven betreffende haar integratie, haar inspanningen, haar werkbereidheid, haar sociale relaties om na te gaan of verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Verweerster zegt hierover in de bestreden beslissing "Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

8.2.2

Een gelijkaardige onzorgvuldigheid komt naar boven daar waar verweerster de argumentatie van verzoekster betreffende haar recht op het respect voor haar privéleven, haar familie- en gezinsleven conform artikel 8 E.V.R.M van tafel veegt door te stellen dat verzoekster "niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België wonen", terwijl indien verweerster haar beslissing op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid, zij gemerkt zou hebben dat:

- in het verzoekschrift dat mtr. B. V. (...) namens verzoekster indiende op 4 juni 2008 een stuk 3 wordt gevoegd zijnde: "identiteitskaarten + verklaringen cliënt' broer en zus". (ook huidig stuk 3) In het verzoekschrift dat per aangetekende post verstuurd is 13/08/2009 mtr. V. (...) verwijst naar deze stukken ingediend in een eerdere regularisatie aanvraag In het verzoekschrift dat per aangetekende post verstuurd is 13/08/2009 een bijkomende verklaring wordt gevoegd van de schoonzus van verzoekster. (huidig stuk 4)

Hierdoor ontstaat er bovendien een kennelijke wanverhouding tussen de motieven die verweerster aanhaalt voor haar beslissing en de desastreuze gevolgen die deze beslissing meebrengt voor verzoekster zodat verweerster een inbreuk begaat op het redelijkheidsbeginsel. (R.v.St. 20 september 1999 nr. 82.301)

Gelet op hetgeen uiteengezet is onder 8.2.1 en 8.2.2. staat het vast dat verweerster haar beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding waardoor zij een inbreuk heeft begaan op het zorgvuldigheidsprincipe."

2.18. Voor wat betreft het verweer van de verwerende partij die er blijkens haar nota van uitgaat dat verzoekster een enig middel opwerpt, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2.

2.19. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.20. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.21. Waar verzoekster opnieuw de kritiek uit dat de bestreden beslissing verwijst naar criteria waar verzoekster zelf helemaal niet naar verwezen heeft, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Waar verzoekster betoogt dat haar argument inzake artikel 8 EVRM niet van tafel mocht worden geveegd door te stellen dat zij *“niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.”* wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekster niets inbrengt tegen de bestreden beslissing waar deze in dit verband stelt: *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Derhalve kan verzoekster met haar betoog de betrokken passage van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.22. Waar verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar aangevoerde argumenten inzake lokale verankering en integratie, dient de Raad vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien de bestreden beslissing stelt: *“Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, zich uitermate inspant om zich in de Belgische samenleving te integreren, Nederlands leerde, werkbereid is en zicht op werk zou hebben, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster aangevoerde elementen getoetst worden aan de *“instructie van 19.07.2009”*, meer bepaald aan de punten 2.8.A en 2.8.B, (duurzame lokale verankering) en dat op een gemotiveerde wijze uiteengezet wordt waarom ze niet voldoet aan de gestelde criteria. Verzoekster kan dan ook niet dienstig betogen dat verwerende partij onzorgvuldig of onredelijk tewerk is gegaan bij de beoordeling van de door verzoekster aangebrachte elementen inzake *“haar integratie, haar inspanning, haar werkbereidheid, haar sociale relaties.”*

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA